

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobkyně: **D. Q.**
zastoupena JUDr. Marií Ludvovou, advokátkou
se sídlem Ostrava, Dr. Šmerala 1181/6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2018, čj. OAM-227/ZA-ZA11-VL13-2016, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2018, čj. OAM-227/ZA-ZA11-VL13-2016, se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 10.200 Kč do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně JUDr. Marie Ludvové.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 20. 3. 2018 domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „správní orgán“), kterým jí nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení objasnil, že tvrzenými důvody žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jsou její obavy ze zadržení, uvěznění a ohrožení jejího života z důvodu skutečnosti, že je příslušnicí náboženské menšiny, konkrétně Církve všemohoucího Boha. Na základě výpovědi žalobkyně a shromážděných informací o dodržování lidských práv a svobod v zemi původu žalobkyně učinil žalovaný závěr, že nebyla ve vlasti pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť takové důvody v průběhu řízení ani neuváděla. Dle žalovaného nebyla žalobkyně v zemi původu vystavena pronásledování z důvodu příslušnosti k náboženské skupině ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu, neshledal tedy u ní odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, a proto jí neudělil mezinárodní ochranu ani podle tohoto ustanovení. Žalovaný dále uvedl, že nezjistil skutečnosti nasvědčující, že se u žalobkyně jedná o případ hodný zvláštního zřetele, neudělil jí proto ani azyl z humanitárních důvodů ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. Stejně tak jí neudělil doplňkovou ochranu dle ustanovení § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, neboť neshledal důvody, pro které by žalobkyni v případě návratu do země původu hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Uvedené rozhodnutí napadla žalobkyně v celém rozsahu výroku včas podanou žalobou, a to pro porušení jejích práv v řízení o udělení mezinárodní ochrany a pro nezákonnost vydaného rozhodnutí.
4. První okruh námitek žalobkyně se týkal porušení jejích práv v řízení. To spatřuje především v překročení maximálně stanovené délky řízení, což nezůstalo bez následků vyplývajících z nebezpečí návratu do vlasti po tak dlouhé době pobytu mimo turistické vízum. Dále byla porušena povinnost správního orgánu podle § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. K některým důkazům předloženým žalobkyní nebylo přihlédnuto, ani nebyl proveden překlad těchto dokumentů, naopak v některých případech správní orgán vycházel z tvrzení, která neměla oporu v provedených důkazech (např. tvrzení o organizovanosti příchodu čínských žadatelů o azyl, přestože naše orgány žádné organizátory nezjistily). Za nepodložené označila rovněž tvrzení o ekonomických motivech její emigrace, když zde pracuje za minimální mzdu, aby nebyla závislá na dávkách od státu. K tomu poznamenala, že Čínu není možno označit jako zemi, kde její obyvatelé trpí chudobou, ani žalobkyně před tím, než se musela začít ukrývat před čínskou policií, chudobou netrpěla. Z ekonomického hlediska by si cestou do země, jejíž jazyk nezná, nemá zde žádné rodinné ani jiné vazby a nemohla by očekávat, že bude vykonávat kvalifikovanou či dobře placenou práci, příliš nepolepšila. Neprovedení potřebných důkazů spatřuje žalobkyně také v tom, že správní orgán nezařadil do podkladů pro rozhodnutí roční zprávy o ochraně lidských práv za rok 2016 a 2017. Upozornila na to, že žalovaný nevyužil jako podklad pro rozhodnutí zprávu MZV čj. 98863/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu při návratu do Číny pro její zastaralost, avšak sám pro své rozhodnutí využívá zprávy pro rok 2015, tedy stejně staré nebo i starší informace. V tomto případě přitom správní orgán zcela vypustil jediný navrhovaný důkaz takového typu, avšak sám si pak jakékoli (např. aktualizované) sdělení Ministerstva zahraničních věcí nevyžádal. Další porušení práv spatřuje žalobkyně v nedoručení rozhodnutí v mateřském jazyce, čímž

bylo dle jejího názoru porušeno její právo používat podle § 22 zákona o azylu v azylovém řízení svůj mateřský jazyk, příp. jazyk, který si zvolí. Při předání rozhodnutí jí byl tlumočen obsah rozhodnutí, nikoliv rozhodnutí celé. Tím bylo porušeno také její právo na spravedlivý proces a účinnou možnost obrany, neboť neměla možnost se s napadeným rozhodnutím řádně seznámit za účelem efektivního využití opravných prostředků. Jde i o porušení čl. 13 EÚLP.

5. Další okruh námitek žalobkyně směřoval proti samotnému neudělení mezinárodní ochrany. S poukazem na znění ustanovení § 12 zákona o azylu je dle názoru žalobkyně v jejím případě naplněna již podmínka uvedená pod písm. a), tedy pronásledování za uplatňování politických práv a svobod uvedených v hlavě druhé, oddílu druhém Listiny základních práv a svobod. Jestliže žalovaný splnění této podmínky u žalobkyně neshledal, stačí dle jejího názoru prokázat odůvodněný strach z pronásledování, i kdyby nebyla v Číně vystavena přímému mučení, ponižujícímu zacházení nebo věznění. Žalobkyně však byla vystavena i přímému věznění. Připomněla svůj azylový příběh a konkrétní potíže, které měla v zemi původu. Dle žalobkyně žalovaný při hodnocení jejího zadržení zcela opomenul skutečnost, že byla zadržena bez jakéhokoliv příkazu policie nebo jiného orgánu, kterým by se jí policisté prokázali. Byla převezena do neoznačené budovy, zřejmě tzv. „černé věznice“, o níž hovoří monitorovací zprávy lidskoprávních organizací. Zde byla 9 dnů vystavena nejistotě a strachu z mučení a věznění. Rozhodně v tomto případě nelze tvrdit, že byla dodržena její základní lidská práva. Tento incident měl vést k jejímu zastrašení, aby se vzdala projevů své víry. Od té doby žila ve strachu, skrývala se a měnila místo pobytu. Žalobkyně má za to, že obavy jsou tím oprávněnější, čím blíže se pronásledování členů stejné skupiny (politické, náboženské) děje. Tedy pokud jsou zatýkáni členové stejné církve v téže provincii, městě, čtvrti, či dokonce členové církve, se kterými se žalobkyně osobně zná, pak musí být zřejmé, že i žalobkyni zatčení hrozí a nestalo se tak pouze díky větší opatrnosti či štěstí. Důvodnou obavu však takové jednání ze strany státních orgánů logicky zakládá. Navíc pro získání mezinárodní ochrany ve formě azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu není zapotřebí naplnit podmínku skutečného osobního pronásledování (byť i to žalobkyně prokázala), ale pouze důvodnou obavu. Dle žalobkyně je nutno odmítnout závěry žalovaného, že její obavy nejsou racionální, tedy důvodné. V důkazních materiálech k Čínské lidové republice je zcela jednoznačně uvedeno, že členové domácích nepovolených církví jsou pro svou víru pronásledováni, soustavně rušeni raziemi v místech setkání, zadržováni, ponižujícím způsobem vyslýcháni, následně v mnoha případech trestně stíháni a trestáni odnětím svobody, dále jsou mučeni a v některých případech beze stopy mizí. Členům těchto církví je zabavován náboženský materiál, knihy i peníze, a to bez opory v zákoně. K tomu žalobkyně poukázala i na tři zprávy odborníků k postavení domácích církví v Číně, které přiložila k žalobě.
6. Žalobkyně dále uvedla, že z informací o zemi jejího původu vyplývá, že k pronásledování křesťanů dochází na celém území Číny, že vnitřní přesídlení obecně není snadné, nadto je stěhování samo o sobě podezřelé a vzbuzující zvýšený zájem úřadů. Vnitřní přesídlení by tak z hlediska ochrany před pronásledováním nebylo efektivním řešením situace žalobkyně a ochrana v žádné další části Číny nesplňuje minimální standard ochrany lidských práv. Zejména stoupenci Církve Všemohoucího Boha, k níž se žalobkyně hlásí, jsou pronásledováni na celém území Číny. Po incidentu z roku 2014, kdy čínská vláda připsala na vrub křesťanů vraždu, označila totiž některé domácí církve (i Církev Všemohoucího Boha), za „zlé sekty“ a rozpoutala jejich pronásledování. Skutečnost, že

vnitřní přesídlení v rámci Číny není možné, je známa žalovanému i z úřední činnosti, neboť v rámci dalších řízení jím vedených byl čínským křesťanům ve skutkově i časově obdobných věcech azyl udělen. K tomu žalobkyně navrhla jako důkaz tato rozhodnutí vydaná žalovaným (specifikovala je), protože z nich vyplývá, že správní orgán má za prokázané, že vnitřní přesídlení čínských křesťanů v rámci Číny není možné. Žalobkyně je toho názoru, že pokud jí nebyla mezinárodní ochrana udělena (azyl), je zřejmé, že žalovaný vzal za základ napadeného rozhodnutí skutkový stav, který je v rozporu se spisem a nemá v něm oporu a je rovněž v rozporu s provedeným dokazováním. Je zde tedy dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., je rovněž zřejmé, že napadené rozhodnutí trpí nedostatkem důvodů rozhodnutí, a je dán proto důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí i dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

7. Pokud jde o udělení humanitárního azylu, žalobkyně obecně souhlasila s tvrzením žalovaného, že se tento typ azylu se využije, kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit, není ji však zřejmé, proč se žalovanému jeví jako humánní vystavení žalobkyně důvodnému riziku zatčení, mučení nebo i zmizení ihned po příletu na území Číny.
8. Dále žalobkyně z právní opatrnosti tvrdí, že v případě neudělení azylu bylo v jejím případě na místě udělit *ex lege* doplňkovou ochranu. Správní orgán se zde rovněž dopustil pochybení, když za stavu absence důkazů vytvořil nesprávný závěr o neodůvodněnosti žádosti žalobkyně, neprovedl tzv. test reálného rizika a jen odkázal na blíže neurčenou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Rozhodnutí tak trpí vadou nepřezkoumatelnosti. Neudělením doplňkové ochrany tak žalovaný porušil § 14a odst. 1 zákona o azylu a současně zasáhl do práv žalobkyně chráněných čl. 33 odst. 1 Ženevské úmluvy; čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení a trestání; čl. 7 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a čl. 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
9. Žalobkyně má zato, že její obava z návratu do Číny je oprávněná, to zdůvodňovala mimo jiné medializací pobytu čínských křesťanů na území České republiky a rovněž informacemi v čínských médiích. O příběhu desítek čínských křesťanů ve svém článku informoval například článek *Sixty Chinese Christians Apply for Political Asylum in Czech Republic*, publikovaný na internetu zpravodajským webem HUFFPOST, nebo CHRISTIAN DAILY článkem ze dne 23. srpna 2016, v němž se výslovně uvádí, že čínská vláda vyslala úředníky z velvyslanectví v Praze, aby prošetřila situaci mezi čínskými žadateli o azyl v České republice. Dokument obsahuje i pokyny stranického výboru města Raoliang ze dne 29. 11. 2016 pro zvláštní skupinu k vyšetřování aktivit členů Falun Gong, Církve Všemohoucího Boha i dalších kultů. Také tento dokument vyvrací tvrzení žalovaného, že čínská vláda nemá zájem o vrácení žadatele o azyl a že nejsou po návratu v ohrožení. V daném případě jsou tedy zjevné důvodné obavy, že v případě návratu do Číny hrozí žalobkyni nebezpečí vážné újmy, tedy mučení a nelidské či ponižující zacházení či trestání.
10. K vycestování ze země žalobkyně uvedla, že cestovní pas jí byl vydán koncem roku 2014, tedy rok a půl před vycestováním. Cestovní pas si vyřizovala v bydlišti matky, kde o ní jen málo lidí vědělo, že je věřící. K uvedení nepravdivých informací pro potřeby udělení turistického víza i nepravdivých důvodů pro příjezd do ČR uvedla, že za situace, kdy byla nucena použít vytvořené dokumenty k opuštění Číny, nelze tvrdit, že tyto dokumenty získala bez jakýchkoli problémů či překážek, jak uvádí správní orgán. O

nepravdivosti údajů v turistickém vízu žalobkyně správní orgán řádně sama informovala, když předložila svou žádost o azyl a vízum, kde byly uvedeny odlišné informace. Podotkla, že pronásledování křesťanů v Čínské lidové republice nemusí být nutně zcela centralizováno.

11. Ze všech uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
12. Následně žalobkyně předložila soudu na podporu své žalobní argumentace jako důkaz zprávu Veřejné ochránkyně práv ze dne 31. 10. 2018 včetně její přílohy a uvedla, že zdůvodnění žaloby doplňuje poukazem na vady rozhodnutí uvedené v této zprávě, hlavní z nich rovněž zmínila.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal, a navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobkyně a shromážděné informace o zemi původu, které považuje za zcela dostatečné. Má zato, že zjistil skutečný stav věci, že případ posuzoval ve všech souvislostech, že se zabýval všemi okolnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, a že si opatřil potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí.
14. K žalobní námitce ohledně neudělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu žalovaný uvedl, že žalobkyně v řízení neuváděla, že by byla ve své vlasti nějakým způsobem politicky aktivní, že by byla členem nějaké politické strany či organizace, nebo že by vyznávala nějaké politické přesvědčení. K tvrzení žalobkyně, že byla ve vlasti pronásledována za uplatňování „politických práv a svobod“, žalovaný uvedl, že žalobkyně tato práva ve vztahu k tvrzenému vyznávání víry v rámci neveřejných utajovaných domácích církevních sezení o několika málo osobách, značně přeceňuje. Dle názoru žalovaného žalobkyně prostřednictvím své činnosti nezastávala žádné politické názory a už vůbec je veřejně nehlásala. Navíc pak tvrdila, že žádné cizí osoby neoslovovala a že svou víru šířila pouze vůči lidem, které znala, tj. mezi svou rodinou, přáteli a známými. Zdůraznil, že ač byla žalobkyně dle svého sdělení příslušnicí uvedené církve a svou víru po dobu několika let ve vlasti vyznávala, nebyla ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek rozhodně nijak dlouhodobě pronásledována ve smyslu zákona o azylu, tj. nebyla závažným způsobem porušena její základní lidská práva. Pokud jde o jediné zadržení žalobkyně, ke kterému mělo dojít již koncem roku 2012, žalovaný zopakoval, že k tomuto incidentu došlo více jak 3 roky před odjezdem žalobkyně z vlasti. Navíc se jednalo o jediný konkrétní incident, který žalobkyně ve své vlasti měla, přičemž policisté vůči ní během zadržení ani nepoužili žádné neakceptovatelné chování. Žalobkyně opětovně již zadržena či dokonce opakovaně zadržována či vězněna nebyla. Stejně tak žalobkyně ve své vlasti nebyla a ani v současnosti není trestně stíhána, stejně jako se nestala ani terčem jakéhokoliv jiného negativního jednání čínských státních orgánů či bezpečnostních složek vůči své osobě, tím méně pak z důvodu svého náboženského přesvědčení.
15. Žalovaný konstatoval, že po pečlivém posouzení případu žalobkyně neshledal, že by tvrzené ústrky, které popsala a které se jí měly dít v zemi původu, dosahovaly intenzity pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Pokud jde o konkrétní jednání čínských

orgánů, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla a které měly směřovat vůči její osobě, nelze je dle žalovaného považovat za potíže takového charakteru, intenzity a respektive též opakovanosti, aby je bylo možno mít za pronásledování ve smyslu zákona o azylu či aby mohly být považovány za pronásledování či jednání schopné vyvolat opodstatněnou obavu z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Připomněl, že azyl dle § 12 zákona o azylu je udělován toliko z výjimečných důvodů, které jsou uvedeny v zákoně o azylu taxativně. Vyslovil přesvědčení, že v napadeném rozhodnutí podrobně vysvětlil, co jej vedlo k závěru, že individuální tvrzené pronásledování z důvodů náboženského vyznání žalobkyně nebo jeho údajnou hrozbu v případě návratu do země původu u žalobkyně neshledal. Uvedl, že v obsáhlém odůvodnění poukázal na konkrétní souvislosti, o něž své závěry opírá, a v podrobnostech proto na napadené rozhodnutí odkazuje, neboť jej považuje za velmi podrobně odůvodněné a netrpící nepřezkoumatelností.

16. K nesouhlasu žalobkyně se závěrem učiněným v napadeném rozhodnutí, že pouze využila znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti, přestože ona sama ve skutečnosti ve své vlasti zadržena nikdy nebyla, žalovaný poukázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku (stížnost č. 53110/16) a na rozsudek švýcarského Spolkového správního soudu ze dne 30. 9. 2016, v nichž bylo rozhodováno ve věci žalobkyně čínské státní příslušnosti hlásící se k domácí křesťanské Církvi všemohoucího Boha, přičemž tyto soudy zpochybnily možnost legálního vycestování žadatelky z Číny, pokud by byla čínskými orgány hledána. Žalovaný má za to, že uplatněné žalobní námitky a ani důkazy v žalobě navrhované nemohou jeho závěry zpochybnit. Pokud by byla žalobkyně ve své vlasti pronásledována, jak uváděla v průběhu správního řízení i nyní v žalobě, jistě by byla policií sledována jako nežádoucí či problémová osoba z náboženských důvodů a sotva by mohla ze země vycestovat legální cestou bez jakýchkoli problémů s vlastním pravým pasem obsahující biometrické údaje. Státní orgány v Číně měly dostatek času i prostředků k zadržení žalobkyně, pokud by o ni skutečně měly zájem. Žalovaný uzavřel, že po celkovém posouzení byl nucen konstatovat, že pokud jde o individuální tvrzené pronásledování z důvodů náboženského vyznání žalobkyně nebo jeho budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do vlasti, její žádost jako důvodnou neshledal. Problémy, kterým čelila, nedosahovaly dle jeho názoru intenzity pronásledování a nelze je označit za závažné porušení lidských práv. Žalobkyně nebyla vystavena jednání ani souběhu různých opatření svou povahou či opakováním dostatečně závažným, aby představoval vážné porušení základních lidských práv.
17. Žalovaný má zato, že své rozhodnutí řádně odůvodnil i ve vztahu k ustanovení § 14 zákona o azylu. Skutečnosti představující okolnosti hodné zvláštního zřetele v případě žalobkyně shledány nebyly. Připomněl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok.
18. Ve vztahu k posouzení důvodnosti žádosti z hlediska ustanovení § 14a zákona o azylu má žalovaný za to, že i v této části odůvodnění rozhodnutí v logickém sledu a srozumitelně reagoval na zjištěné skutečnosti. Doplňkovou ochranu žalobkyni neudělil, protože na základě individuálního posouzení případu neshledal přítomnost opodstatněných obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy. Ze skutečností tvrzených v průběhu správního řízení žalobkyní, a to ani po zohlednění shromážděných podkladových informací o zemi

původu, nelze dle jeho názoru dospět k závěru, že by žalobkyně byla v případě návratu do vlasti vystavena riziku skutečného nebezpečí vážné újmy. V této souvislosti poukázal i na judikaturu Nejvyššího správního soudu.

19. Za irelevantní označil žalovaný žalobou navrhované důkazy odkazující na jiná řízení a rozhodnutí ve věci žádostí o mezinárodní ochranu podaných jinými osobami, neboť každá žádost o mezinárodní ochranu je vždy posuzována striktně individuálně na základě konkrétních skutkových okolností, stejně tak tomu bylo i v případě žalobkyně. K námitce, že žalobkyni nebyla doručena čínská verze správního rozhodnutí, žalovaný poukázal na § 16 odst. 1 správního řádu a § 22 zákona o azylu s tím, že rozhodně nelze dovodit, že by rovněž spisový materiál ve věci žádosti o mezinárodní ochranu měl být veden v mateřském jazyce žadatele. K překročení maximální stanovené délce řízení žalovaný uvedl, že si je vědom toho, že od podání žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany do vydání žalobou napadeného rozhodnutí uplynuly téměř dva roky. K tomu poukázal na obsáhlost spisového materiálu a obsáhlost odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž byl nucen vypořádat se značným kvantem materiálů dokládanych v průběhu správního řízení žalobkyní a její právní zástupkyní. Dodal, že z komentářové literatury lze vyčíst, že není-li lhůta pro vydání rozhodnutí dodržena, neznamena to automaticky nárok na azyl nebo doplňkovou ochranu, ale bude se jednat o nečinnost správního orgánu s možností domáhat se nápravy.
20. Ve vyjádření k doplněným důkazním návrhům žalobkyně žalovaný uvedl, že si za účelem získání komplexního obrazu o situaci v zemi původu žalobkyně a pro posouzení situace dodržování lidských práv a svobod v Číně ve vztahu k jí deklarovaným problémům z důvodu vyznávání víry opatřil řadu objektivních, aktuálních a relevantních informací z různorodých zdrojů, z nichž i v rozhodnutí vycházel. Má za to, že z celého odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že nikterak nezpochybňuje obecnou problematickou situaci křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně (či dokonce členů hnutí Falun Gong). Znovu však zdůraznil, že v rámci správního řízení o konkrétní žádosti o mezinárodní ochranu se neposuzuje obecná situace konkrétních menšin a jejich postavení v zemi původu žadatele, kterou bez jakéhokoli vztahu k samotné žalobkyni dokládají jí předložené důkazní materiály. Dle názoru žalovaného je zřejmé, že k udělení azylu žadateli o mezinárodní ochranu dle § 12 písm. a) zákona o azylu je vždy třeba též shledat individuální pronásledování osoby ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu. Materiál, který žalobkyně nově předložila k žalobě, nedokáže zpochybnit správnost závěrů žalovaného o neexistenci důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v konkrétním případě žalobkyně. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. března 2016, čj. 9 Azs 27/2016-37, z něhož vyplývá, že skutečnosti tvrzené žalobkyní mohou být založeny pouze na důkazních prostředcích určité kvality, přičemž novinové články či internetové zpravodajství, které žalobkyně nyní předkládá soudu, tuto kvalitu dle názoru žalovaného nenaplnují.
21. Žalovaný uzavřel, že zprávy, z jejichž obsahu čerpal při rozhodování žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu, považuje za dostatečně důvěryhodné a pocházející z oficiálních zdrojů, přičemž žalobkyni se jejich důvěryhodnost nepodařilo nikterak zpochybnit.
22. V replice na vyjádření žalovaného, žalobkyně zopakovala a dále rozvedla svoji argumentaci proti úvahám a závěrům žalovaného a současně přiložila jako důkaz další listiny. Za zásadní nedostatek v rozhodnutí žalovaného označila nesprávnost výkladu

pojmu pronásledování, jehož naplněním je možné žadateli přiznat mezinárodní ochranu za současného splnění dalších podmínek. Připomněla, že z dokazování v rámci řízení o přiznání mezinárodní ochrany vyplynulo, Čínská lidová republika razantním způsobem pronásleduje křesťany na svém území, a to systematicky, oficiální i neoficiální cestou, a na celém svém území. K samotnému pojmu pronásledování s poukazem na relevantní literaturu žalobkyně uvedla, že pronásledování mělo být žalovaným hodnoceno na základě intenzity jednání pronásledovatelů a skutečné pronásledování je pak nutno hodnotit zejména na základě standardů obsažených v mezinárodních smlouvách podle tam uvedených kritérií. S poukazem na svou situaci v zemi původu a zprávu Veřejné ochránkyně práv žalobkyně uvedla, že závěr o neexistenci odůvodněných obav z pronásledování nelze odůvodňovat tím, že se jednalo pouze o ojedinělý incident, který se odehrál před delší dobou. Zdůraznila, že nadto je v jejím případě a případech jejích souvěrců v obdobném postavení pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu z důvodu náboženského pronásledování v zemi původu zásadní toliko oprávněná obava z pronásledování, skutečné pronásledování prokazovat není třeba. Žalovaný přitom nedostál svému závazku na poli dokazování, neboť nepořídil překlady žalobkyní doložených dokumentů, čímž popřel i její právo na spravedlivý proces, jednak postavil své rozhodnutí do přímého rozporu se zjištěnými skutečnostmi, čímž toto rozhodnutí učinil již z tohoto důvodu nepřezkoumatelným.

23. K otázce hrozícího nebezpečí žalobkyni v případě návratu do země původu, poukázala žalobkyně na fakt, že veškeré dostupné zdroje (také důkazy shromážděné žalovaným i žalobkyní) hovoří o rozsáhlém, systematickém a soustavném pronásledování křesťanů na celém území Číny. Vzhledem k tomu, že se žalovaný nedostatečně vypořádal se skutkovým zjištěním stavu v zemi jejího původu zejména proto, že nezajistil potřebné překlady, ani posuzované materiály řádně neprozkoumal a nezvážil a dostatečně nezdůvodnil rozpor mezi důkazním materiálem a učiněným skutkovým zjištěním, je nutno shrnout a doplnit dostupné informace o pronásledování v Číně. Žalovaný se tak dopustil pochybení, když za stavu absence důkazů vytvořil nesprávný závěr o neodůvodněnosti žádosti žalobkyně. Správní orgán neprovedl tzv. test reálného rizika a rozhodnutí tak trpí vadou nepřezkoumatelnosti. V rozhodnutí nebyla dostatečně prozkoumána možnost vnitřního přesídlení, nebyly konkretizovány oblasti, do nichž mohou žadatelé přesídlit, a zváženy problémy spojené s přesídlením. Nebyla zkoumána přiměřená pravděpodobnost nežádoucích důsledků návratu do země původu ve vztahu k jednotlivým provinciím a k jednotlivým církvím. K nebezpečí vážné újmy v případě návratu a k možnosti udělení doplňkové ochrany žalobkyně uvedla, že je naprosto nesmyslné domnívat se, že by se při případném návratu do Číny nezaměřily zdejší orgány na rozpor mezi krátkodobým turistickým vízem, které bylo žalobkyni uděleno, a skutečností, že více než 3 roky pobývala v České republice. Žalobkyně nesouhlasila ani s argumentací žalovaného k otázce nedoručení čínské verze rozhodnutí a zopakovala a ještě dále podrobně rozvedla svoji argumentaci k nedodržení lhůty pro vydání napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

24. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání v souladu s

ustanovením § 76 odst. 1 s. ř. s., když dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.

25. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobkyně podala dne 3. 3. 2016 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice. Dne 14. 3. 2016 poskytla údaje k podané žádosti, kdy za důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že v její vlasti je víra potlačována a účastníci (tj. i ona) shromáždění v domácích církvích jsou pronásledováni, pokud by tam zůstala, její život by byl ohrožen. Uvedla, že se narodila dne 4. 10. 1985 v provincii Henan, městě Shangqiu v Číně (zde má i poslední trvalé bydliště), je národností čínské a hlásí se ke křesťanské Quannengshen, tj. Církvi všemohoucího Boha (dále také jen „CVB“). Je rozvedená a má jedno dítě, které žije s otcem.
26. Téhož dne, tj. 14. 3. 2016, byl se žalobkyní proveden pohovor. Při něm uvedla, že od roku 2003, kdy se vdala, bydlela s manželem, po rozvodu v roce 2011 se vrátila k rodičům a žila s nimi. V prosinci 2012 se od rodičů odstěhovala a žila se souvěrkyní. Má nižší střední vzdělání a po studiu pracovala v malé soukromé továrně zaměřené na exportní zboží, kde pracovala 3 roky jako dělník. Poté, co se vdala, byla až do roku 2011 v domácnosti. Od roku 2011 do roku 2012 prodávala módní doplňky. Po roce 2012 vykonávala práci v církvi. Dále uvedla některé podrobnosti k církvi CVB a životu v ní a vylíčila zážitek z dětství, který ji následně vedl ke vstupu do církve. Žalobkyně po vstupu do církve praktikovala víru tak, že se scházeli na domácích setkáních, kde byli čtyři, s ní tam byli většinou dva noví lidé, vedoucí či jeho pomocník. Žalobkyně měla kvůli své víře problémy od konce roku 2012, kdy byla chycena při šíření víry v provincii Shandong, kdy v jedné vesnici poblíž hranic s provincií Henan šířili víru a byli při tom chyceni. Odvedli ji do nějakého místa, kde bylo zavřeno mnoho souvěrců. V jedné místnosti tam bylo 17 chycených lidí a z této skupiny vždy jednoho zavolali do kanceláře, kde ho vyslýchali, někteří byli u výsledku brutálně bití. Ve výsledkové kanceláři pak vznikl požár, takže měli možnost odtamtud utéct. V ostatních místnostech, kde byli zadržováni ostatní, žádná podobná nehoda nebyla, a většina z nich dostala pokutu. Žalobkyně takto utekla devátý den od zatčení. Dále mluvila o události z 20. listopadu 2014, kdy žila již několik měsíců u jedné starší souvěrkyně a někdo ji udal. Žalobkyně se stihla schovat, takže jí nenašli. Po tomto incidentu se žalobkyně přestěhovala do místa vzdáleného 30 km. Od té doby, co ji hledali, žila všude ve velkém neklidu, že ji někdo chytne. Když se v lednu 2015 vrátila do svého rodného domu, matka jí řekla, že jí tam před nějakou dobou hledala policie a že se na ni v souvislosti s křesťanstvím vyptávali. Matka žalobkyni řekla, aby se domů kvůli bezpečnosti už nevracela. V září 2015 šla žalobkyně navštívit babičku a i ta říkala, že k ní dorazila policie a vyptávali se na žalobkyni. Policie ji hledala i u babičky, protože ji někdo udal, a to v době, kdy vláda rozjela kampaň (v médiích a na ulici byly letáky), že za oznámení člena jejich církve bude vyplacena odměna. Snaha ze strany vlády, chytat členy jejich církve byla velmi intenzivní, protikřesťanské nálady byly podporovány a protikřesťanské aktivity byly i ve školách. Od listopadu 2014 žila se souvěrkyní a její rodinou v jejím bytě, jednalo se o starší manželský pár. Žalobkyně má zato, že by jí v Číně hrozilo vězení, protože to řekli její matce, když se tam na ni vyptávali. Spousta souvěrců jmenované vyprávěla, jak byli ve vězení týráni. Její nejlepší kamarádka, která ji poprvé seznámila s vírou, má také tuto zkušenost, kdy musela podstupovat různé ponižující procedury během zadržení v roce 2012.

27. Dále žalovaná uvedla, že používala falešný občanský průkaz s falešnou identitou, protože se v té době vdala předčasně, když podle zákona je minimální věk pro svatbu je 20 let, ale jí bylo 18 let. Nejdříve si vyřizovala občanský průkaz a na jeho základě oddací list a místní registraci, která se předkládá při vyřizování občanského průkazu, vše si vyřizovala až po svatbě. Falešný doklad vyřizoval příbuzný od manžela žalobkyně, místní registrace pro vyřízení občanského průkazu nebyla její, patřila příbuznému z manželovy rodiny. Jejich svatební obřad proběhl doma, ve stylu národa Chuej, což je národnost, kterou měla tehdy na tom falešném dokladu. Jsou to muslimové, proto je oddával muslimský oddávající. S islámem však žádnou jinou spojitost nemají, jen jim pomohli se s manželem vzít. Žalobkyně použila falešný občanský průkaz hlavně pro tento účel, jinak jej nepoužívala, při rozvodu pak bylo hlavní změnit místní registraci, s čímž jí pomáhal manžel.
28. Žalobkyně se rozhodla, že opustí Čínu v roce 2014 při setkání s jednou sestrou ve víře, posledním impulzem bylo to, když se na ni u babičky vyptávali policisté. Tehdy se dala dohromady i se dvěma dalšími souvěrkyněmi, které jsou teď také v přijímacím středisku. V prosinci 2014 si vyřizovala cestovní doklad, ale byla nerozhodná, protože měla starší rodiče, a kdyby odjela, neměl by kdo rodičům pomáhat. Žalobkyně ani nevěděla, jaké kroky k vycestování má učinit, proto pro ni byla důležitá pomoc souvěrkyně, která již za hranicemi byla, a tyto náležitosti znala. Potřebné dokumenty pro vízum jim vyřídila cestovní agentura, které předaly občanský průkaz, místní registraci a pas a pak jim zaplatily. Cestovní agentura jim vyřídila potřebné dokumenty, ty ji zpět předala spoluvěřící, pak všechny jely na české velvyslanectví do Pekingu. Při vycestování z Číny pak žádné problémy neměla. Po přiletu do Prahy odjely do Brna, kde bydlely v hotelu v Brně. Doprovázel je Číňan, kterého potkaly na vlakové stanici po příjezdu do Prahy, který jim pomáhal komunikovat. Souvěrkyně jim říkala, že je možné se ucházet o ochranu, sama žalobkyně těmto věcem nerozumí, pro ni bylo důležité, že se dostane z Číny do země, kde jsou náboženské svobody. Období od příjezdu do ČR do příchodu do přijímacího střediska strávila v místě, kde byly ubytované, a protože byla nachlazená, nevycházela ven. Návštěva Brna v plánu agentury nebyla, bylo to iniciativa žalobkyně a jejích spoluvěřících, protože hledaly levnější hotel mimo Prahu.
29. V doplňujícím pohovoru dne 25. 5. 2016 žalobkyně zopakovala některé již předtím správnímu orgánu sdělené informace, které dále rozvedla, a to o svém životě v Číně a o vyřízení dokumentů pro vycestování. K dotazu uvedla, že neměla v úmyslu cestovat do ČR za turistikou, jak je uvedeno v žádosti o udělení víza, rovněž její rodinný stav je uveden nepravdivě, i uvedená její adresa není správná. Uvedla, že jinak to nebylo možné, než tam napsat tyto údaje, byl to způsob, jak opustit Čínu. Uvedla, kolik zaplatila za vyřízení víza pro cestu do ČR, peníze chtěl zprostředkovatel, ona je dala spoluvěřící, která s ní přicestovala, a ta mu je dala. Letenky zařizovala rovněž přes stejnou spoluvěřící, se kterou, než vycestovaly, bydlely společně. Dále žalobkyně popsala průběh své cesty do ČR s tím, že s vycestováním neměla žádné problémy. V Číně totiž měla dvě totožnosti (původní a kvůli uzavření manželství další) a pod jejím falešným jménem se vědělo, že je věřící. O pas proto požádala pod svým původním jménem. Od mezinárodní ochrany očekává, že ji zajistí, že nebude mít obavy, bude volná a svobodná, neboť doma v Číně neustále žila v napětí. K dotazu uvedla, že nad možností svého pracovního uplatnění nepřemýšlela, byla by ráda, kdyby jí správní orgán mohl dát nějakou práci, i zadarmo, aby byla prospěšná.

30. Další doplňující pohovor se žalobkyní proběhl dne 12. 10. 2016. V něm se podrobně vyjádřila a odpověděla na otázky týkající se Církve všemohoucího Boha, k níž se hlásí a v níž vykonávala funkci, při které vedla nově věřící při studiu Božího slova. Ke svému pronásledování dále uvedla, že se to týkalo její víry, kdy dva sousedé byli úředníci, mluvili špatně o jejich církvi před její rodinou a na základě jejich pomluv jí rodina bránila ve víře, a to mělo za následek rozbití její rodiny. Manžel se na ni dopustil i fyzického násilí, přičemž jí řekl, že pokud bude dále věřit, bude to mít dopad na jejich dítě i na jeho práci. Obával se útlaku ze strany čínské vlády, ale ona se svojí víry nevzdala. Dále žalobkyně znovu popsala svoje zadržení v roce 2012 a důvody, proč měla dva občanské průkazy. Svou situaci nezkoušela řešit přestěhováním se v rámci Číny nebo země, která je jí historicky, sociálně i jazykově bližší, protože blízko Číny by se necítila v bezpečí a v Číně je pronásledování na celém území.
31. Ve správním spise jsou kromě žalobkyní předložených materiálů dále založeny listiny, které pro své rozhodování shromáždil žalovaný, a to zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie – Čína: Křesťané, z března 2016, zpráva Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015, kapitola IV: prioritní země – Čína, ze dne 21. dubna 2016, Výroční zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání v Číně za rok 2015, ze dne 10. srpna 2016, Výroční zpráva China Aid Association za rok 2015, Pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou, z března 2016, Výroční zpráva Amnesty International 2015/2016 – Čína, ze dne 24. února 2016, zpráva Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Čína, ze dne 27. ledna 2016, Výroční zpráva Human Rights Watch ze dne 12. ledna 2017 a Informace OAMP – Církev Boha všemohoucího, historie, struktura a věrouka, ze dne 23. 6. 2016.
32. S podklady pro rozhodnutí ve věci byla žalobkyně seznámena ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu dne 31. 3. 2017. Poté žalobkyně zaslala písemná vyjádření k některým shromážděným materiálům.
33. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobkyně není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
34. Žalobkyně v žalobě namítala především to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, z důvodu opatrnosti pak tvrdí, že v případě neudělení azylu bylo na místě udělit alespoň doplňkovou ochranu. Dále pak namítá procesní vady a nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
35. Jak vyplývá z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu, mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nespĺňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
36. Azyl dle ustanovení § 12 zákona o azylu
37. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité

sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

38. Pokud jde o důvody pronásledování podle § 12 písm. a) zákona o azylu, tj. pronásledování v důsledku uplatňování politických práv a svobod, žalobkyně i v tomto směru vznesla námitky, svou argumentaci však více zaměřila na písm. b) zmíněného ustanovení (k tomu viz níže). Krajský soud souhlasí se žalovaným, že v případě žalobkyně nelze shledat důvody podřaditelné pod písm. a) uvedeného ustanovení, neboť v řízení netvrdila žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by v zemi původu vyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Žalobkyně nebyla členem žádné politické strany či organizace a nemá žádné politické přesvědčení, neuváděla, že by se jakkoliv politicky či jinak veřejně angažovala. Z jejích výpovědí vyplynulo, že se se svými souvěrci scházela za účelem praktikování své víry a že její jednání neobsahovalo žádný politický aspekt. Nutno připomenout, že právo na náboženskou svobodu se považuje za základní občanské právo, nikoliv však specificky za právo politické. Soukromá setkání (shromáždění) spoluvěrců nelze považovat za projev shromažďovacího práva, ale jsou projevem praktikování víry. Jedná se tak o projev práva na vyznání, nikoliv o projev veřejně uplatňovaného shromažďovacího práva nebo sdružovacího práva ve smyslu čl. 19 a čl. 20 Listiny základních práv a svobod, ani o projev uplatňování svobody projevu a práva vyhledávat a šířit informace ve smyslu čl. 17 Listiny. V tomto směru krajský soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v obdobné věci v rozsudku ze dne 22. 5. 2009, čj. 5 Azs 7/2009-98 (všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz): „... zdejší soud konstatuje, že pro naplnění důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu by musel být stěžovatel vystaven pronásledování 'za uplatňování politických práv a svobod'. Politická práva jsou zakotvena v druhém oddílu hlavy druhé Listiny základních práv a svobod. Mezi tato práva patří i právo shromažďovací (čl. 19 Listiny) a právo sdružovací (čl. 20 Listiny). Stěžovatel se však spolu se svými souvěrci nescházel za účelem realizace shromažďovacího či sdružovacího práva (stěžovatel ostatně sám na svou obranu uváděl, že odmítnutí registrace a scházení se s dalšími souvěrci nebylo namířeno proti státu Kazachstán ani proti jeho zřízení a jeho jednání neobsahuje politický či veřejný aspekt), nýbrž za účelem praktikování své víry. Politický aspekt tedy v projednávané věci chybí. Nelze sice vyloučit, že praktikování určité víry může za určitých okolností představovat zároveň (nepřímo) politický odpor vůči vládnoucímu uskupení. Tak tomu bylo právě v případě některých křesťanských náboženských skupin a některých aktivně praktikujících věřících v Československu před listopadem 1989, u nichž se jejich politická aktivita s praktikováním víry výrazně prolínala. Jak už bylo ale řečeno výše, v projednávané věci tato (byť nepřímá souvislost) chybí.“
39. Žalobkyně svou žalobní argumentaci pak soustředila zejména na odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu z důvodu jejího náboženského vyznání.
40. Dle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu je přitom za pronásledování považováno „závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“
41. Za pronásledování ve smyslu čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany,

o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), je považováno jednání, které je svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle článku 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit nebo souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písm. a). Podle odst. 2 písm. a) stejného článku kvalifikační směrnice může být za pronásledování ve smyslu odstavce 1 považováno mimo jiné např. použití psychického nebo fyzického násilí, právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem, nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání, odeprání soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu.

42. Pojem náboženství zahrnuje zejména zastávání teistických, neteistických a ateistických přesvědčení, účast nebo neúčast na formálních náboženských obřadech konaných soukromě nebo veřejně, sám nebo společně s jinými, jiné náboženské akty nebo vyjádření názorů anebo formu osobního nebo společenského chování založeného na jakémkoli náboženském přesvědčení nebo příkázaného jakýmkoli náboženským přesvědčením (čl. 10 odst. 1 písm. b/ kvalifikační směrnice).
43. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně nebyla v zemi původu z důvodu příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině nikdy vystavena pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu, a neshledal proto, že by mohla ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu.
44. V odůvodnění svého závěru předně uvedl (strana 24 rozhodnutí), že nezpochybňuje věrohodnost výpovědi žalobkyně ohledně její příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině, či její tvrzení o životě v zemi původu a konkrétních potížích. Dále pak jmenoval některé okolnosti, které dle jeho názoru značně snižují její věrohodnost ve vztahu k tvrzením stran skutečných důvodů odchodu z vlasti, příjezdu do ČR a podání žádosti o mezinárodní ochranu. K tomu poukázal na skutečnost, že žalobkyně přicestovala do ČR v rámci organizované skupiny dalších spoluobčanů (souvěrců), že uvedla nepravdivé informace pro potřeby udělení turistického víza, o nichž však neinformovala ihned správní orgán ani cizineckou policii, že nebyla ochotna sdělit správnímu orgánu podrobnosti o konkrétních osobách, které jí zajistily vízum, že jí byl vydán bez problémů cestovní pas a bez problémů vycestovala ze země a že žalobkyně i ostatní její souvěrci v co nejkratší možné době našli zaměstnání, což dle žalovaného nasvědčuje spíše ekonomickým zájmům žalobkyně, než útěku před náboženskou perzekucí (strana 25 až 27 napadeného rozhodnutí).
45. Žalovaný současně nevyloučil, že žalobkyně je příslušnicí Církve všemohoucího Boha, neboť (jak uvedl) „její výpovědi v tomto směru byly konzistentní, vnitřně ani ve vzájemném vztahu nerozporné a bez ohledu na skutečnost, že se správnímu orgánu nepodařilo získat konkrétní a objektivně ověřitelné informace o tomto konkrétním náboženském hnutí, považuje správní orgán vyjádření žadatelky v tomto bodě za dostatečné“ (strana 28 rozhodnutí). V návaznosti na to zrekapituloval situaci v oblasti dodržování svobody vyznání v Číně na základě jím shromážděných zpráv. Uvedl, že podle informace Human Rights Watch ze dne 12. ledna 2017 omezuje vláda praktikování náboženství na pět oficiálně uznaných náboženství a pouze v oficiálně uznaných náboženských prostorách, vláda klasifikuje mnoho náboženských skupin, které nejsou

pod její kontrolou, jako „kulty zla“. Dle zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Čína, ze dne 27. ledna 2016, je svoboda vyznání ze strany formálně ateistické Komunistické strany Číny přísně omezována. Všechny náboženské skupiny jsou povinny se registrovat u státní správy, která řídí jejich činnost, dohlíží na duchovenstvo a upravuje teologii. Některé skupiny, včetně určitých buddhistických a křesťanských sekt, jsou zakázány a jejich členové jsou pronásledováni, vězněni a mučeni. Neregistrované skupiny, včetně neoficiálních protestantských a římskokatolických kongregací, působí v legální šedé zóně. Některé jsou schopny se poklidně setkávat za tichého souhlasu místních správních orgánů, zatímco shromáždění jiných domácích církví jsou naopak přepadána nebo vykazována ze svých shromaždišť. Výroční zpráva Amnesty International 2015/2016 - Čína, ze dne 24. února 2016, byla svoboda vyznání v Číně i nadále systematicky potlačována. Dle Zprávy o lidských právech a demokracii za rok 2015 vydané Ministerstvem zahraničních věcí Velké Británie, ze dne 21. dubna 2016, docházelo v Číně i nadále k omezování aktivit občanské společnosti, omezování bohoslužeb a kulturních projevů menšin. Výroční zpráva China Aid Association za rok 2015, z března 2016, uvádí, že všechna vládní ministerstva zesílila v roce 2015 potlačování takzvaných kultů a domácích církví; nejostřejší z těchto akcí byly zásahy proti křesťanství v provincii Če-ťiang, domácí církve byly přísně sledovány a donucovány k připojení se k oficiální církvi. Dle zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání za rok 2015, ze dne 10. srpna 2016, Ústava Číny stanoví, že občané mají svobodu náboženského přesvědčení, ale omezuje ochranu praktikování náboženské víry na „normální“ náboženské aktivity a nedefinuje pojem „normální“. Ve zprávě je rovněž uvedeno, že v průběhu uplynulého roku se nadále objevovaly zprávy, že státní orgány fyzicky týraly, zadržovaly, zatýkaly, mučily, odsuzovaly k trestům odnětí svobody nebo šikanovaly stoupence zaregistrovaných i nezaregistrovaných náboženských skupin za aktivity související s jejich náboženskou vírou a jejich provozováním jejich náboženských praktik. Dle zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie - Čína: Křesťané, z března 2016, se čínské úřady snaží mít pod kontrolou všechny oblasti náboženského života, omezování náboženských svobod a činností je rozsáhlé, existují ovšem také značné rozdíly v přísnosti omezení v jednotlivých regionech. Žalovaný uzavřel, že členové náboženských menšin v Číně se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek.

46. Žalovaný tedy na základě jím shromážděných zpráv o situaci v zemi původu žalobkyně vzal za prokázané, že v Čínské lidové republice je svoboda náboženského vyznání do značné míry omezována a že zde existuje pronásledování z náboženských důvodů. V tomto lze se žalovaným zcela souhlasit.
47. Krajský soud však nemůže přisvědčit jeho odůvodnění neudělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť je odůvodněno nedostatečně. Žalovaný uvedl, že neshledal důvodnost žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu, pokud jde o individuální tvrzené pronásledování z důvodů náboženského vyznání žalobkyně nebo jeho budoucí údajnou hrozbu v případě jejího návratu do vlasti. Konstatoval, že ačkoliv byla žalobkyně příslušnicí uvedené církve a svou víru po dobu několika let ve své vlasti vyznávala, nikdy nebyla ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek dlouhodobě pronásledována dle zákona o azylu, tj. nebyla závažným způsobem porušena její základní lidská práva. Uvedl, že pokud šlo o jediné zadržení žalobkyně, došlo k němu více jak tři roky před jejím odjezdem z vlasti a šlo o jediný incident, který měla, znovu zadržena či dokonce opakovaně zadržována či vězněna již nebyla a nebyla ve své vlasti během života

ani v současnosti trestně stíhána a nestala se ani terčem jakéhokoliv jiného negativního jednání čínských státních orgánů či bezpečnostních složek vůči své osobě, tím méně pak z důvodu svého náboženského přesvědčení. Z uvedeného pak žalovaný dovodil dílčí závěr, že „žalobkyně pouze využila znalosti o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti, přestože ona sama ve skutečnosti ve své vlasti ohrožena nikdy nebyla“. Dle žalovaného nikdo žalobkyni objektivně nebránil v její víře, nedošlo u ní k žádnému ohrožení či porušení svobody jejího vyznání, ale ani k ohrožení jejího zdraví, života, osobní svobody či jiných jejích základních lidských práv.

48. Tento závěr žalovaného je však v rozporu s opakovaným tvrzením žalobkyně o tom, za jakých okolností probíhají jejich náboženská setkání (což korespondovalo s informacemi o zemi původu shromážděnými žalovaným), o jejím zadržení na 9 dní (včetně bití ostatních spoluvěřících při výslechu), tvrzením o jejím následném pronásledování policií, kvůli kterému musela měnit místo pobytu a ukrývat se, a o tom, že bylo vyhrožováno jejímu manželovi, že pokud ona nepřestane věřit, že to bude mít dopad na jeho práci a na jejich dítě, a že z tohoto důvodu došlo i k rozpadu jejího manželství. Žalobkyně v zásadě konzistentní azylový příběh vylíčila a nezůstala pouze u obecných tvrzení a znalostí o pronásledování příslušníků náboženských menšin v Číně, přičemž ve vylíčení toho, co prožila v souvislosti s vyznáváním víry, se zásadnější nesrovnalosti nevyskytly (ani žalovaný na žádné z nich nepoukázal). Jakkoliv žalovaný uznal, že žalobkyně byla v roce 2012 na několik dní zadržena, resp. toto nezpochybnil, vyhodnotil tuto událost zcela izolovaně a bez náležitého objasnění svého postoje k tvrzeným souvislostem, tj. neobjasnil, jaké skutečnosti ho vedly k závěru, že není dána přiměřená pravděpodobnost dalšího pronásledování, jak tvrdila žalobkyně. K související otázce „snížené“ věrohodnosti žalobkyně, k níž žalovaný při svém hodnocení rovněž dospěl, viz níže.
49. S ohledem na výše citované ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu a čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice lze tak připustit, že žalobkyně mohla mít odůvodněné obavy z pronásledování pro příslušnost k tvrzené náboženské skupině, přičemž tato skutečnost nebyla v průběhu správního řízení ničím vyvrácena. K tomu krajský soud dodává, že zákon o azylu ani kvalifikační směrnice nevyžaduje, aby se žadatel o azyl opakovaně vystavoval fyzickému násilí a psychickému nátlaku pro vyznání své víry, aby následně mohl být úspěšný se svojí žádostí o mezinárodní ochranu.
50. Jak je již shora uvedeno, žalovaný při hodnocení odůvodněnosti strachu žalobkyně z pronásledování vycházel také ze závěru o snížené věrohodnosti žalobkyně. V tomto směru je však předně nutno žalovanému vytknout, že neuvedl jednoznačně a dostatečně srozumitelně, která konkrétní tvrzení považuje za nevěrohodná a která nikoliv, neboť konstatování, že určitá skutečnost „sníží věrohodnost žadatelky i ve vztahu k jejím dalším tvrzením“ zcela srozumitelné není. Jestliže je věrohodnost nějaké osoby „snížená“, je obvykle zpochybněna celková věrohodnost takové osoby a je nutno jednoznačně konkretizovat, kterým jejím tvrzením pro věc podstatným správní orgán uvěřil, kterým nikoliv a proč. V projednávané věci opíral žalovaný závěr o snížené věrohodnosti žalobkyně o své úvahy ohledně „skutečných důvodů jejího odchodu z vlasti, příjezdu do ČR a podání žádosti o mezinárodní ochranu“. K tomu krajský soud uvádí následující:
51. Pokud jde o úvahu o organizovaném příjezdu čínských žadatelů o azyl ve zhruba stejném období, je zřejmě pravděpodobné, že výjezd uváděné skupiny osob z Číny byl organizován. Ostatně sama žalobkyně vypověděla, že cestu zařizovala cestovní agentura,

že se o této možnosti dozvěděla od spoluvěřící a že podklady, které bylo potřebné předložit pro obdržení víza, zařizovala přes prostředníka cestovní agentura. Žalobkyně tak zřejmě využila určité možnosti nabízené místní cestovní agenturou, která obstarávala cestu do ČR současně více čínským občanům. Žalobkyně tyto skutečnosti žalovanému sdělila, vysvětlila i to, proč některé podklady pro udělení víza nejsou pravdivé. Z úřední činnosti je krajskému soudu známo, že závěr o organizovaném příjezdu žalovaný prezentuje i v odůvodnění dalších obdobných případů, avšak ze správního spisu nevyplynul jediný listinný důkaz na podporu takového tvrzení. I kdyby však tato organizovanost prokázána byla, rozhodně by nemohla být sama o sobě důvodem pro znevěrohodnění osoby žalobkyně a důvodem neudělení azylu či doplňkové ochrany. Pouze na základě uvedeného totiž nelze dovodit, že jedinou motivací žalobkyně k opuštění země původu byla motivace ekonomická, tj. nalezení práce v ČR, jak činí žalovaný. Pokud žalovaný měl za to, že uvedená okolnost hraje při hodnocení věrohodnosti žalobkyně významnou roli, měl jím zmíněné indicie podrobit dalšímu prověřování a dokazování, což však neučinil.

52. Pokud jde o nepravdivé informace pro potřeby udělení turistického víza a skutečnost, že žalobkyně požádala o azyl až v Příjímácím středisku v Zastávce u Brna, což podle žalovaného rovněž snižuje věrohodnost k dalším tvrzením žalobkyně, včetně skutečných důvodů odchodu z vlasti, nutno připomenout, že ustálená judikatura v azylových věcech s předložením padělaných dokladů či uvedení nepravdivých údajů, které žadatel o azyl použije za účelem získání možnosti vstoupit na území přijímacího státu, nespojuje a priori nevěrohodnost žadatele a jeho azylového příběhu. V tomto ohledu je totiž třeba odlišovat nepravdivé údaje, které žadatel uvede ve vztahu k orgánům země původu či v zemi původu, aby překonal případné bariéry pro vycestování, a nepravdivé údaje, které uvede po svém příjezdu do přijímacího státu. V daném případě však šlo jednoznačně o údaje, které měly zvýšit šanci žalobkyně na získání víza a vycestování z Číny. Ani podání žádosti o mezinárodní ochranu s odstupem několika dnů nepovažuje krajský soud v daném případě za okolnost, která by měla mít takový vliv na hodnocení důvodů odchodu žalobkyně z vlasti, jak činí žalovaný. Ostatně žalobkyně po svém příletu pobývala na území ČR zcela legálně na základě turistického víza. Pro žalobkyni pak nemuselo být jednoduché se po příjezdu do ČR zorientovat, proto krajský soud nepovažuje ani za podstatné, jakým způsobem se dopátrala informací, kde se přijímací středisko nachází a jak se k němu dostat. Pokud žalovaný této skutečnosti důležitost přičítal, měl pak řádně vyhodnotit, zda žalobkyně s přihlédnutím k jejím znalostem a možnostem objektivně mohla o udělení mezinárodní ochrany požádat dříve (sama vypověděla, že o této možnosti nevěděla) a vyhodnotit i samotný význam těchto několika málo dnů.
53. Dle žalovaného nebyla žalobkyně rovněž ochotna sdělit bližší údaje o osobách, které jí pomohly se zařízením víza a které jí nasměrovaly do přijímacího střediska Zastávka. Z hlediska posouzení věrohodnosti žadatele o azyl však nelze ani tuto skutečnost hodnotit tak, jak činí žalovaný. Žadatel o mezinárodní ochranu má bezpochyby povinnost poskytnout v průběhu řízení nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace (srov. § 49a odst. 1 zákona o azylu). Není přitom pravda, že žalobkyně nebyla ochotna sdělovat údaje o tom, kdo jí pomohl. Vypovídala o tom, jakým způsobem si zařizovala vízum (s pomocí jiné spoluvěřkyně, jejíž jméno uvedla, a přes cestovní agenturu), protože sama nevěděla, co je vše k vycestování potřeba. Že by žalobkyně byla

dotazována na údaje, o kterých by nebyla ochotna vypovídat, z protokolů o pohovoru s ní nevyplývalo.

54. Rovněž úvahy žalovaného vztahující se k otázce vyřízení cestovního dokladu a bezproblémového vycestování žalobkyně ze země původu z letiště v Pekingu, které dle jeho názoru svědčí o nezájmu čínských orgánů o žalobkyni, považuje krajský soud za zcela povrchní. Posouzení této otázky totiž bezpochyby souvisí s tím, zda a jak jsou státní mocí v ČLR evidovány „problematické“ osoby (konkrétně příslušníci nepovolených či zakázaných církví) a zda jsou či nejsou v ČLR centrálně evidovány i ty osoby, které byly jen krátce zadrženy či zatčeny místními úřady a následně sledovány, kontrolovány či hledány místní policií. Aby mohl žalovaný učinit závěr, který učinil, měl ověřit, za jakých okolností jsou v jednotlivých provinciích takové osoby evidovány, kdy se dostávají do centrální evidence sledovaných osob, atd.
55. K tíži žalobkyně a jejích tvrzení pak nelze brát ani skutečnost, že v nejkratší možné době stanovené zákonem využila možnosti v ČR pracovat. To bez dalšího rozhodně nepotvrzuje, že do ČR přicestovala z ekonomických důvodů. Pokud pak žalovaný k tomu argumentuje tím, že se tak zachovala většina ze souvěrců žalobkyně pobývajících v pobytovém středisku, což dle jeho názoru svědčí o tom, že přicestovala do ČR z jiných důvodů, než uvádí, ani tento závěr žalovaného není ničím důkazně podpořen. Samostatně současně uvedl, že „o důvodech a motivech třetích osob, které zorganizovaly výjezd této skupiny osob, lze pouze spekulovat“.
56. Argumentace žalovaného pro zdůvodnění snížené věrohodnosti žalobkyně tedy neobstojí, neboť nejde o takové důvody, na základě kterých by bylo možno uvedený závěr založit, některé pak nemají ani oporu ve spise. Žalovaný proto bude muset otázku věrohodnosti žalobkyně vyhodnotit znovu. V tomto směru není případné ani srovnání nyní projednávané věci s případem řešeným před ESLP v rozsudku Y. L. proti Švýcarsku, na který žalovaný ve vyjádření upozornil a který k vyjádření přiložil. Stěžovatelka v tam uvedené věci sice byla obdobně jako žalobkyně čínskou státní příslušnicí, která se hlásila k zakázané křesťanské církvi (šlo o Církev všemohoucího Boha) a které nebyl udělen azyl ve Švýcarsku. ESLP pak přisvědčil švýcarským orgánům ve vyhodnocení příběhu stěžovatelky jako zcela nevěrohodného s tím, že se pouze dozvěděla určité informace o zacházení čínských orgánů s čínskými křesťany od svých souvěrců a sama nejspíše vůbec nebyla členkou Církve všemohoucího Boha. O takovou situaci však v nyní projednávané věci nešlo, neboť žalovaný příslušnost žalobkyně k jí tvrzené náboženské křesťanské menšině a přiměřené znalosti o této církvi nezpochybil.
57. Vyhodnocení otázky odůvodněného strachu z pronásledování (a to i v případě návratu do vlasti) závisí rovněž na posouzení otázky možnosti využití vnitřní ochrany v zemi původu, tedy možnosti vnitřního přesídlení. Dle bodu 27 kvalifikační směrnice platí vyvratitelná domněnka, že je-li původcem pronásledování nebo vážné újmy stát nebo státní subjekt, není účinná ochrana žadateli dostupná.
58. Žalovaný k obavě žalobkyně z pronásledování a zatčení uvedl, že mohla k řešení své situace využít možnosti vnitřního přesídlení v rámci Číny. To zdůvodnil tím, po žalobkyni nebylo na celém území Číny evidentně vyhlášeno pátrání, neboť za účelem vyřízení víza cestovala do Pekingu a z letiště v Pekingu pak také odcestovala do ČR, aniž by se jí něco stalo. Žádná z použitých zpráv o situaci v zemi původu žalobkyně však neuvádí, že by v některé části ČLR k náboženskému pronásledování nedocházelo. Žalovaný tak při hodnocení možnosti vnitřního přesídlení vycházel z ničím nepodložené domněnky, že případné pronásledování žalobkyně by se odehrávalo pouze v provincii,

kde žila, a proto že se mohla přestěhovat do jiné oblasti či provincie v rámci Číny. Napadené rozhodnutí je proto v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť odůvodnění otázky možného přesídlení v rámci Číny, kde by k pronásledování žalobkyně nedocházelo, je založeno pouze na nepodložených spekulacích, a nikoliv na pravděpodobnostním individuálním hodnocení vycházejícím z podkladových materiálů o zemi původu v kontextu azylového příběhu žalobkyně. V tomto ohledu nepochybně nelze pominout ani skutečnost, že žalobkyně by se vracela do vlasti s časovým odstupem dalece přesahujícím dobu platnosti jejího turistického víza.

59. Nutno konstatovat, že žalovaný svůj závěr o neexistenci odůvodněných obav žalobkyně z pronásledování odůvodnil de facto pouze zpochybněním některých tvrzení žalobkyně, aniž by je však konfrontoval s informacemi ze zpráv o zemi původu. Přitom i ze žalovaným shromážděných informací naopak vyplývá, že k pronásledování dochází na celém území Číny (např. Výroční zpráva China Aid Association za rok 2015, Pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou, z března 2016, uvádí, že v roce 2015 KS Číny zesilovala pronásledování domácích církví na celém území Číny, že KS Číny pokračovala ve svých tvrdých zásadách proti neregistrovaným církvím, pronásledovala zejména domácí církve a křesťany, kteří byli jejich příslušníky, dále pak uvádí, že nejostřejší perzekuce byla uplatňována proti křesťanům na jinu, jihozápadě a severovýchodně Číny).
60. Doplňková ochrana dle ustanovení § 14a zákona o azylu
61. Dále žalobkyně v žalobě namítala, že v případě neudělení azylu splňuje rovněž podmínky pro udělení doplňkové ochrany.
62. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
63. Jestliže žalovaný rozhodl, že v případě žalobkyně nejsou podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, bylo jeho povinností vyhodnotit také podmínky pro případné udělení doplňkové ochrany. Ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany (strana 33 a násl. napadeného rozhodnutí) uvedl žalovaný v podstatě to, co uvedl ve vztahu k neudělení azylu. Odůvodnění této části rozhodnutí tak trpí jistou paušalizací, což by (stejně jako opakování identických pasáží v odůvodnění) sice a priori nemuselo mít nutně za následek nezákonnost rozhodnutí, ale v případě, že v důsledku takového postupu nejsou řádně posouzeny všechny rozhodné aspekty případu, vyvolává takový postup nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Dle krajského soudu posoudil žalovaný otázku důvodných obav žalobkyně z nebezpečí vážné újmy nedostatečně a zcela povrchně.

64. Vzhledem k tomu, že i v kontextu doplňkové ochrany bylo potřeba zabývat se otázkou možnosti vnitřního přesídlení, tj. využití vnitřní ochrany v zemi původu, krajský soud v tomto směru odkazuje na své závěry uvedené již shora k této otázce u hodnocení podmínek pro azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť obdobně i zde jsou závěry žalovaného ohledně možnosti vnitřní ochrany nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nemající oporu ve správním spise i ve vztahu k hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný svůj závěr neopřel o žádné konkrétní podklady.
65. Žalobkyně brojila i proti hodnocení jejích důvodných obav z návratu do Číny. Lze souhlasit se žalobkyní, že jestliže žalovaný neprovedl jako důkaz např. navrhouvanou zprávu Ministerstva zahraničních věcí čj. 98863/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015, která hovoří o zatýkání i mizení osob navrátilivších se po neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu na území Číny, sám však jakýkoliv jiný relevantní materiál podobného typu neobstaral, ani nevyžádal (ani např. aktualizované sdělení Ministerstva zahraničních věcí). Žalovaný argumentoval, že považuje obavy žalobkyně ze zatčení v případě jejího návratu do Číny za čistě účelové (i při zohlednění toho, že by při jejím návratu uplynula delší doba od uděleného krátkodobého víza), protože z jím shromážděných informací nelze dovodit, že by byla po svém návratu do vlasti zadržena a postižena za podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR z náboženských důvodů. K tomu žalovaný poukázal na „neexistenci důkazů o systematickém týrání včetně zadržování a špatného zacházení neúspěšných žadatelů o azyl, kteří se vracejí do Číny“. Pokud však žalovaný poukazuje na neexistenci důkazů o systematickém týrání, zadržování a špatného zacházení s neúspěšnými žadateli o azyl, kteří se vracejí do Číny, a vychází z toho, že důkazní břemeno prokázání této skutečnosti leží zcela na žalobkyni, krajský soud připomíná, že žalovaný byl povinen zcela konkrétními argumenty podloženými objektivními a aktuálními poznatky o situaci v zemi původu v daném případě vyloučit, že by v případě návratu žalobkyně do země původu mohlo dojít k jejímu ohrožení z hlediska možného zatčení, mučení či jiného závažného jednání ze strany čínské státní moci, což však neučinil.
66. Žalovaný vyloučil obavy žalobkyně, že se čínské státní orgány dozvědí, že v ČR žádala o azyl, i ve vztahu k medializaci případu žádostí čínských křesťanů v ČR o azyl, k čemuž uvedl, že žadatelům o udělení mezinárodní ochrany je garantována ochrana osobních údajů především ve vztahu k zemi jejich původu a že jakékoliv sdělování informací o řízení žalobkyně ve vztahu k zemi původu je ze strany správního orgánu naprosto vyloučené. Přitom poukázal i na to, že to byli naopak zástupci žadatelů o azyl z Číny, resp. někteří žadatelé osobně, kteří komunikovali s médii o svém případě. Doplnil, že přestože se v českých médiích objevila zmíněná zpráva, případně další články k této kauze, nebyly v nich uvedeny žádné informace, na základě kterých by bylo možno identitu jednotlivých žadatelů zjistit. Dle žalovaného proto není důvod se domnívat, že by se jakékoliv čínské státní orgány dozvěděly o skutečnosti, že právě žalobkyně požádala v ČR o mezinárodní ochranu.
67. Krajský soud nikterak nezpochybňuje dodržení mlčenlivosti žalovaného o žadatelích o mezinárodní ochranu v ČR, nicméně posouzení této otázky nestojí pouze na tom, že jestliže on sám neposkytl zemi původu žalobkyně žádné informace, že ji žádné nebezpečí v tomto směru nehrozí.
68. K této části odůvodnění krajskému soudu proto nezbylo, než konstatovat, že k posouzení otázky bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o azyl do Čínské lidové republiky, si

žalovaný neopatřil žádné relevantní informace, což však bylo jeho povinností. Rovněž tato část odůvodnění je proto nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů a nemající oporu ve správním spisu.

69. Pokud pak jde o namítané posouzení naplnění důvodu uvedeného v ustanovení § 14 odst. 2 písm. d) zákona o azylu, tj. porušení mezinárodních závazků ČR v případě vycestování žadatele o mezinárodní ochranu, toto ustanovení má ve vazbě k důvodu uvedenému v ustanovení § 14 odst. 2 písm. b) téhož zákona podpůrný charakter. Za situace, kdy je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné již ve vztahu k důvodu podle § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu, není třeba se tímto dalším důvodem podrobněji zabývat.
70. Humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu
71. Nutno dodat, že žalobkyně vznesla námitku, byť v zásadě pouze obecného charakteru, i ve vztahu k neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. K tomu krajský soud konstatuje, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. K udělení azylu z humanitárních důvodů se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud, např. lze odkázat na rozhodnutí čj. 2 Azs 36/2005-48. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace a zdravotního stavu žalobkyně neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud takovému závěru přisvědčuje, přičemž neshledal překročení mezí správního uvážení. Lze připomenout, že za obvyklé důvody pro udělení humanitárního azylu se považuje např. zvlášť těžká nemoc či zdravotní postižení či příchod z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55). Takové důvody v případě žalobkyně tvrzeny, ani shledány, nebyly.
72. K namítaným ryze procesním vadám podstatným pro další řízení krajský soud dále již pouze ve stručnosti uvádí následující.
73. Není vadou řízení, že žalovaný nezajistil překlad napadeného rozhodnutí do čínského jazyka. V souladu s ustanovením § 16 odst. 1 správního řádu jako obecné právní úpravy správního řízení v České republice, se ve správním řízení jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce. Ustanovení § 22 zákona o azylu pak jako speciální právní úprava ve vztahu ke správnímu řádu pro řízení ve věci mezinárodní ochrany stanoví, že: *„účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany má právo jednat v mateřském jazyce nebo v jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět. Písemnosti vyhotovené v cizím jazyce je účastník řízení povinen předkládat v originálním znění a současně v překladu do jazyka českého; to neplatí, jde-li o písemnost vyhotovenou v jazyce, v němž se vede řízení podle věty první, nebo pokud ministerstvo takový překlad nevyžaduje. Ministerstvo účastníku řízení ve věci mezinárodní ochrany poskytne bezplatně tlumočníka na úkony, ke kterým byl ministerstvem předvolán nebo vyzván. Účastník řízení je oprávněn přizvat si na své náklady tlumočníka podle své volby.“* Z uvedeného vyplývá, že žadateli o azyl se rozhodnutí správního orgánu vyhotovují v českém jazyce, neboť právní předpisy mu neukládají povinnost překládat svá rozhodnutí do jiného jazyka, žadateli o azyl je však bezplatně poskytován tlumočník.

74. Je třeba souhlasit se žalovaným, že z protokolu o předání rozhodnutí ze dne 5. 3. 2018 (č. l. 261 správního spisu) vyplývá, že žalobkyně byla řádně seznámena s obsahem rozhodnutí v jazyce čínském za přítomnosti tlumočnice, včetně poučení o jejích dalších právech a povinnostech, přičemž svým podpisem stvrdila, že rozhodnutí porozuměla. Pokud tedy žalobkyně neuplatnila žádné námitky proti způsobu a rozsahu tlumočení při převzetí rozhodnutí a svým podpisem potvrdila, že obsahu rozhodnutí včetně poučení rozumí, nelze následně úspěšně namítat, že se tak nestalo. Žalovaný se tedy ohledně oznámení napadeného rozhodnutí žádné vady řízení nedopustil a postupoval i v souladu se svou běžnou správní praxí. Lze dodat, že překlad rozhodnutí si může žadatel o azyl obstarat na vlastní náklad, příp. může trvat na přítomnosti svého tlumočnicka.
75. Pokud jde o délku řízení před správním orgánem a nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí, v daném případě není mezi stranami sporu o tom, že žalovaný nevydal rozhodnutí o žádosti žalobkyně v zákonem stanovených lhůtách. Nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí správního orgánu však nelze považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Uvedená lhůta je totiž lhůtou pořádkovou a zákon s jejím zmeškáním spojuje pouze jediný důsledek, a tím je případný postup nadřízeného správního orgánu učinit opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 1 a 3 správního řádu). Z ustanovení § 80 odst. 3 správního řádu také vyplývá, že po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může podat žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti účastník řízení. Této možnosti nicméně žalobkyně nevyužila.
76. Zcela nad rámec uvedeného krajský soud podotýká, že mu je i z úřední činnosti známo, že Veřejný ochránce práv provedl šetření z vlastní iniciativy ve věci neudělení mezinárodní ochrany příslušníkům Čínské lidové republiky hlásících se ke křesťanskému náboženskému vyznání. Krajský soud považuje za vhodné i zprávu Veřejného ochránce práv ze dne 31. října 2018, na kterou navazuje závěrečné stanovisko ze dne 21. června 2019, zohlednit při dalším posouzení věci, neboť obsahuje některé poznatky, které je dle názoru soudu možné pro posouzení věci žalobkyně využít.

V. Závěr a náklady řízení

77. S ohledem na shora uvedené musel krajský soud napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a vrátit věc žalovanému v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem soudu v tomto rozsudku vysloveným (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
78. Bude na žalovaném, aby v novém rozhodnutí, pokud setrvá na svém závěru o neudělení azylu žalobkyni dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu či doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a téhož zákona, tento svůj závěr dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil, a to včetně řádného posouzení a obstarání podkladů a informací k otázce bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu do země původu žalobkyně.
79. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byla úspěšná žalobkyně, krajský soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátkou, jejíž odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní

tarif), ve znění pozdějších předpisů. Ta učinila ve věci tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žalobního návrhu, replika na vyjádření žalovaného) po 3.100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/ ve spojení s § 7 advokátního tarifu), k tomu má nárok na úhradu 3 režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy činí odměna zástupkyně 10.200 Kč.

80. Krajský soud uložil vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupkyně žalobkyně, neboť jde o advokátku (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 28. srpna 2019

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně